

הסרפד העצוב והפרפר היפה

היה יום קיצי יפה, האוויר היה חמים וללא רוח ואף אחד לא רצה לעשות משהו. החילזון יונתן והארנב רוביט ישבו על אחד התלים, נחו והביטו על העולם. יונתן הרגיש את השמש שחיממה אותו דרך הקונכייה והיה רגוע ומנומנם. אמש, לפני שנשכב לישון, הוא הוריד את הקונכייה וניקה אותה יפה והיום היא הבריקה באור השמש. רוביט שכב לידו, עם כפות קדמיות תחת ראשו וחשב על דברים שונים כפי שחושבים ארנבים. "מדוע סרפד צורב?" שאל פתאום רוביט. יונתן שכמעט ונרדם, התעורר בהבהלה. "מה עושה סרפד?" שאל, עוד לא לגמרי ער. "צורב" ענה רוביט וגירד בכפו תחת אחד מאוזניו. יונתן החלזון הרים את ראשו וחשב רגע. "אני מניח" אמר בסוף "שהם צורבים כדי שלא יאכלו אותם."

"שטויות" אמר רוביט "מי ירצה לאכול סרפד. הם מלאי סיבים קשים ומרים."
יונתן מעולם לא ניסה לאכול סרפד ולא יכול היה לתת תשובה הולמת. חוץ מזה היה עוד רדום ורצה להתכרבל בתוך הקונכייה שלו. רוביט קפץ פתאום. "יש לי רעיון" אמר. יונתן נאנח. הוא היה מעדיף שרוביט ירפה וייהנה מאור השמש. אבל רוביט קפץ סביב התל. "בוא, נשאל את ג'ק החוואי."
"אבל" התקומם יונתן "החוואה שלו רחוקה מאוד."
"לא, היא רק מעבר הגבעה."
"אבל בשביל חילזון זה מרחק עצום. למה שלא תלך לבדך?" הוא הציע "אז תחזור ותספר לי."
רוביט התיישב באי-סבלנות. "זה לא מעניין ללכת לבד" אמר "וחוץ מזה, לשם מה יש חברים. רק כדי לשמש חברה כשמישהו הולך."
יונתן שמח לשמוע, כי נעים היה לו להרגיש שחברתו נחוצה למישהו. הוא גלש מהתל. "טוב" אמר "אלך איתך."

יונתן ניגש לסל אף הוא "אוכל לקבל גם אני קצת?
בבקשה." המשקפיים שלו הבזיקו בשמש כשהביט
על החוואי ג'ק.

"מובן, תאכל גם אתה."

יונתן גלש לכוון עלה שנראה לו טעים במיוחד.
"הי, יונתן" קרא ג'ק "הקונכייה שלך מבריקה
הבוקר במיוחד."

"מרקתי אותה" יונתן שמח שג'ק הרגיש בכך
"אמש, לפני שהלכתי לישון."

"זו הייתה בוודאי עבודה קשה, לנקות את כל
הפיתולים."

"מממ.." הסכים יונתן "לקח לי שעות."

רוביט נגס בעלים אבל שם לב לא לדרוך על
התפוחים. קטיה, אישתו של ג'ק לא אהבה למצוא
עקבות של ארנבים על תפוחי האדמה שלה.

"ג'ק" שאל רוביט אחרי שאכל עלים אחדים "עלים
של תפוחי אדמה רכים וטעימים, ולא צורבים. אז
למה סרפד עושה כך?"

"מה עושה סרפד?"

"צורב" ענה רוביט בפה מלא עלים.

"יופי" קרא רוביט הארנב כשהוא מקפץ הלוך וחזור
מעל ראשו של יונתן.

"אבל תזכור" הזכיר לו יונתן "אני לא הולך מהר
כמוך."

"אין דבר. בזמן שאתה זוחל אוכל לעצור מדי פעם
ולנגוס קצת עשב או להתגרד."

הם יצאו לדרך. רוביט קפץ מגוש דשא אחד לשני
בו בזמן שיונתן זחל לידו עם קונכייה שלו זוהרת
בשמש. שני הידידים הטובים מהאחו התקדמו לאט
לכוון החווה הישנה.

החוואי ג'ק חפר בערוגת תפוחי האדמה כשהרגיש
בבואם של שני הידידים.

"שלום רוביט" הוא הפסיק לחפור ונשען על ידית
האת. "ושלום יונתן."

"שלום ג'ק" רוביט רחרח סביב לסל שלרגליו של
ג'ק. הוא לא אהב תפוחי אדמה, אבל טעמו לו
תמיד העלים הירוקים שלהם. "אוכל לאכול את
העלים?" שאל.

ג'ק חייך "תתכבד, תאכל כמה שתרצה" אמר.

ג'ק גירד את ראשו.

"אינני בטוח למה" ענה "אבל שמעתי פעם סיפור ישן שאולי מסביר זאת."

רוביט חדל ללעוס. "תוכל לספר לנו?" שאל.

"אם רק אזכור" אמר ג'ק והתיישב על גדם עץ.

"לפני הרבה, הרבה זמן" התחיל "סרפד גדל

באחו."

"רק אחד?" שאל רוביט הארנב כשהוא מנסה

להוציא חתיכת עלה שנתקעה לו בין שיניו. "באחו

שלנו יש הרבה סרפדים, במיוחד באזור המוצל."

"אולי גם שם היו רבים" אמר ג'ק "אבל הסיפור לא

אומר זאת."

יונתן התחיל לטפס על הגדם, עם עלה גדול תלוי

מאחורי הקונכייה שלו. "אני מביא את העלה, כי זה

אולי סיפור ארוך ואעשה רעב בזמן שתספר"

הסביר.

"ספר, ספר" רוביט משך באי-סבלנות במכנסיים

של החוואי ג'ק "ספר לנו."

"ובכן" התחיל שוב ג'ק "הסרפד הזה היה עצוב

מאוד."

"מדוע?" שאל רוביט.

"אולי כי היה בודד" ניחש יונתן כשהוא עדיין מטפס

על הגדם "אני שונא להיות בודד."

ג'ק הבין שייקח לו זמן רב לספר את הסיפור.

"הוא היה עצוב" אמר "כי אף אחד לא אהב אותו."

"זה בגלל הצריבה" ניחש רוביט.

"ממ.. כנראה" הסכים ג'ק "אך הוא לא יכול היה

לעשות כלום, כי כך הוא נולד."

"ואז" המשיך ג'ק "יום אחד פרפר נהדר התיישב

על עלי הסרפד, ובמקום לצעוק 'אוור!' ולברוח הוא

פרש את הכנפיים הצבעוניים שלו ונח בזוהר

השמש."

עיניו של יונתן נפקחו רחב, רחב אחרי המשקפיים

שלו.

"והסרפד היה מרוגש מאוד" המשיך ג'ק "ופחד

לנוע כדי לא לגרש את הפרפר. ובסוף הפרפר שאל

'מדוע אתה שקט כל כך?'

'אינני יודע מה לומר' ענה הסרפד 'עוד אף אחד לא

התיישב על העלים שלי.'

'למה לא?' שאל הפרפר.

פרפר צבעוני נהדר. הפרפרים היו כה יפים
שהסרפד לא האמין למראה עיניו.
'הו' אמר הפרפר הראשון כשהוא פורש את כנפיו
כדי לייבשן בשמש 'אני רעב.'
'איפה תאכל?' שאל הסרפד.
הפרפר הנהדר הניף את כנפיו. הן היו אדומות עם
ארבע עיניים גדולות מצויירות עליהן, כחולות,
לבנות, צהובות ושחורות.
'שם, על הפרחים הסגולים ההם' ענה. האחו היה
מלא פרחים סגולים והפרפרים התיישבו עליהם כדי
לשתות את הצוף.
הסרפד הביט עליהם ואחר כך על העלים הירוקים
הפשוטים שלו. הם נראו משעממים כל כך ליד
הפרפר המפואר, הצבעוני.
אבל הפרפר הביט עליו ואמר 'תודה לך. העלים
שלך הם הבטוחים והחזקים ביותר שבכל העולם.'
הסרפד היה גאה. פתאום לא היה יותר עצוב.
ג'ק גמר את הסיפור ואמר ליונתן ורוביט "ואתם
יודעים, מאז הסרפד שומר כל שנה על הביצים של
הפרפר הצבעוני הזה."

'כי הם צורבים' ענה הסרפד בעצב 'ואני לא יכול
לעשות כלום נגד זה.'
'ואני חושב שהעלים שלך נוחים מאוד' אמר
הפרפר. הוא השתתק לרגע ואחר כך שאל 'האם
תוכל לעשות לי טובה מיוחדת?'
הסרפד התרגש. עוד אף אחד לא שאל אותו כך.
'מובן שאתה יכול' לחש.
'אני זקוק למקום מוגן כדי לשמור את הביצים שלי
בחורף.'
'האם תרצה שאדאג להם?'
'כן, בקשה' ענה הפרפר 'האם תוכל לשמור עליהם
במשך כל החורף? התוכל לעשות זאת?'
הסרפד ממש רעד מרוב אושר 'זה יהיה כבוד גדול
בשבילי' ענה.
וכך, במשך כל החורף הסרפד שמר על הביצים של
הפרפר. בגשם, בשלג ובסערות הביצים נשמרו
בטוחים ויבשים תחת העלים שלו, ושום חיה לא
העזה לטרוף אותם, כי פחדה מהצריבה.
באביב הביצים בקעו ויצאו מהם זחלים, שהפכו
אחרי זמן לגלמים ובאמצע הקיץ מכל גולם יצא

